

DIUMENGE 15 DE DURANT L'ANY A 2014

En companyia de l'evangelista Mateu...

Després del discurs de la muntanya, després del "discurs de la missió", seguit d'un gir decisiu del seu ministeri a Galilea, la pregària de Jesús al seu Pare, ara abordarem durant tres diumenges, el tercer dels cinc gran discursos en l'obra de Mateu, el DISCURS EN PARÀBOLES. L'auditori al que s'adreça és doble:

D'una part, els deixebles, als que els és donat conèixer els misteris del Regne, i que podem comprendre, de l'altra part, la multitud que sembla que es queden fora d'aquesta comprensió profunda

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Isaïes 55, 10-11

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Els dos versets que no són més que una sola i llarga frase, animada per un gran alè profètic, són la conclusió del Llibre de la Consolació d'Israel. Vers el 536-538 a. C., es dirigien als fills d'Israel que, exiliats a Babilònia i acollint l'anunci d'una propera alliberació, són temptats de dubtar de la Paraula de Déu.

Tan eficaç com en la creació, on ella no para d'actuar, tan eficaç com al temps de l'Èxode, la Paraula de Déu, afirma l'autor inspirat, complirà el que diu: el retorn dels exiliats d'Israel a la seva pàtria: *Així parla el Senyor... així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.»*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Que el LECTOR doni a aquest text una PROCLAMACIÓ CALMADA, SOLEMNE, i miri de ressaltar

L'INCÍS INICIAL, que indica la font del missatge: *Així parla el Senyor*

EL RITME TERNARI de repetició que mira de remarcar

+ la fecunditat de la pluja i la neu, *que no retornen al cel,*

- *sense haver amarat la terra*
- *sense haver-la fecundada*
- *i haver fet germinar.*

+ L'eficàcia inaudita de la Paraula de Déu que no tornarà a ell, infecunda

- *sense haver realitzat el que jo volia*
- *complir la seva missió*

SALM 64

Aquest salm responent admirablement a la primera lectura, és un cant d'acció de gràcies al Senyor la paraula del qual fecunda la nostra terra.

El fragment que empram no és més que el final del poema. Va en el sentit de la lectura d'Isaïes, ja que revela la fertilitat donada al país i fonamenta les promeses agrícoles. Aquest salm serví probablement com a himne litúrgic d'acció de gràcies per la collita.

El fragment que empram es pot dividir en tres parts: v. 10, després d'una sequera extrema, Déu ha enviat una pluja abundant. I amarant la terra endurida, l'aigua li ha donat una fecunditat inaudita (v. 11-12). Les llavors, aleshores han crescut i les pastures i els pujols, coberts de promeses per la collita, canten a l'Autor de la fabulosa i esplèndida fertilitat. La paraula de Déu fecunda els solcs endurits i els dóna unes collites inesperades.

SEGONA LECTURA Romans 8, 18-23

APROFUNDIR AQUEST TEXT

El passatge que llegim en aquest diumenge 15 segueix pràcticament el que llegíem diumenge passat. L'apòstol Pau crida els seus germans i germanes cristians a viure en l'esperança, a pesar dels sofriments i de les dificultats presentades.

Si ara coneixen el sofriment i la dificultat, saben, per la fe, que no tenen punt de comparació amb la glòria que, un dia serà revelada: *Jo pens que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres*

- Més encara, tota la creació és cridada a participar de la redempció de la humanitat tal com ella ha estat enganxada en la servitud del seu pecat. A través dels sofriments i de la foscor del present, és un naixement que es prepara: d'infantament d'un món nou. Els deixebles del Ressuscitat, animats pel seu Esperit, en són els testimonis i els autors.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR vetllarà

- a destacar l'Adreça INICIAL: *Germans,*

jo pens que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres.

a remarcar

* d'una part els LLIGAMS molt forts que Pau estableix entre LA CREACIÓ I L'HOME:

- *Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu.*

- Tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part.

Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol.

També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

D'altra part, les OPOSICIONS al voltant de les quals l'apòstol organitza el seu propòsit:

- sofriments presents / glòria que s'ha de revelar en nosaltres.
- Creació sotmesa al fracàs /glòria que s'ha de revelar en nosaltres.
- Sofriment /dolors de part (infantament)
- Sofriment / alliberació
- A marcar UN TEMPS DE SILENCI al final de la lectura, abans de deixar l'ambó per retornar al seu lloc : és el moment que esclata l'aclamació a l'evangeli.

COMENTARI A L'EVANGELI

Eficàcia inaudita de la Llabor-Paraula...

Després del discurs de la Missió (diumenges 11, 12 i 13 durant l'any), ens hem retrobat a Jesús en un moment difícil del seu ministeri a Galilea. La pregària de lloança que dirigeix al seu Pare (diumenge 14) planeja singularment, a vista humana, sobre els interrogatoris radicals que aixequen la seva paraula i els seus actes, en la oposició creixent dels caps religiosos del seu poble: quan els "petits" s'obren progressivament al misteri de la seva persona i de la seva

missió, escribes i fariseus s'enfonsen en el seu engegament.

Així, doncs, és en aquest context que Mateu ha situat el "discurs en paràboles", el tercer dels cinc grans discursos del seu Evangeli. Un conjunt de set paràboles, de les que tres són comuns a la tradició sinòptica (el sembrador, el gra de mostassa, el llevat a dintre de la pasta) i quatre de pròpies de Mateu (el bon gra i la cogula, el tresor amar, la perla preciosa, la xarxa.

Jesús, ens diu l'Evangelista, ha "sortit de cases". Tampoc aquí com a 9, 10, no ens dirà quina casa es tracta, però on s'hi pot veure el lloc on es reuneix la comunitat cristiana i on s'il·luminen les paràboles. La "multitud" és tan nombrosa – immensa escriu Mateu- que Jesús Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca (símbol de l'Església) i s'hi assegué (la postura del Mestre que ensenya). Tota la gent es queda vora l'aigua...

Jesús inaugura el seu ensenyament amb la paràbola del Sembrador:

Digué: «El sembrador va sortir a sembrar.

Una paràbola que es dirigeix a la gent que s'esglaien del poc resultat de la seva predicació, dirigida als deixebles que creuen constatar que la seva paraula no suscita més que un interès efímer, indiferència, i hostilitat.

Explica Cl. Tassin: *A l'antiga Palestina es sembra en primer lloc, després es llaura: d'on en la paràbola, aquests diferents terrenys abans que el llaurar cobresqui el gra. El "camí" del verset 4 no és el camí que voreja el camp, sinó els viaranys de trepitjades abans que el travessi abans de les sementeres.*

Quan es sembra segons aquest mètode, quina pèrdua! Hi ha la llavor picotejada (v. 4), la que no treu arrels i es seca just ha crescut (v. 5 i 6) igualment la que creix, però que els esbarzers ofeguen (v. 7). I així i tot, malgrat aquesta impressió de fallida massiva, vet aquí una bella collita del cent per un, del trenta per u, es tracta d'un rendiment inaudit per a l'antiga agricultura de Palestina.

Aquest sembla ser el missatge: pel miop, l'experiència de les llavors pot engendrar un sentiment de descoratjament. Però el vertader pagès sap que la collita el porta de lluny sobre aquest aparent derroche (L'Évangile de Mattieu, p. 143-144).

Jesús vol comunicar la seva confiança inquebrantable. Enviat pel Pare, ha vingut a inaugurar el Regne: *El sembrador sortí a sembrar.* I a pesar dels disgusts, de les lentituds i dels fracassos, la collita creixerà pel dia de la sega. Sens dubte Déu sembla sembrar en pura pèrdua! Però d'aquests començaments tan poc prometedors sorgirà una collita que sobrepassarà totes les esperances: el rendiment excepcional de la llavor caiguda "en terra bona" compensarà ben amplament els fracassos.

- Una paràbola de l'esperança, sempre actual, perquè, com ho escriu J. Dupont *des fracassos, no en manquen avui; i no manquen cristians qui en hi estan deseparats (Assemblées du Seigneur n° 46, p. 22).*
- I si Jesús adopta el llenguatge de les paràboles, és – respon ell als seus deixebles que l'interroguen- per a fer la crida a la llibertat dels seus oients, siguin qui siguin: també aquells qui tenen el cor que s'obren i que "veuen i escolten" la seva paraula, com als que aquells que es pensen "veure sense veure-hi i escoltar sense comprendre". Comenta J. Rademakers: *L'oient es troba interpel·lat en la seva llibertat. Al fons, la mateixa paraula roman "paràbola" per aquell que aquesta no l'ha inquietat, i ella esdevé "coneixença dels secrets del Regne" per aquell que es deixa capgirar per ella; es tracta de l'acollida de la Paraula que distingeix la multitud dels deixebles, i la fe d'uns revela l'ençegament dels altres i els convida a cercar més envant. (Au fil de l'évangile selon saint Mattieu, p. 181).*

... diversitat de condicions de la seva acollida:

L'explicació de la paràbola: *Escolteu, doncs, vosaltres, què vol dir la paràbola del sembrador, desplaça l'atenció de la Llavor-Paraula sobre la diversitat dels terrenys i de les condicions d'acollida. La confiança en l'eficàcia de la Paraula de Déu no pot fer oblidar la responsabilitat d'aquells que escolten la Paraula: de la seva acollida en depenen els resultats *concrets de les llavors.**

La Llavor, és la Paraula del Regne, la paraula de Jesús. Si el Maligne, venint, es pot apoderar, és que l'home en qui ha caigut l'acull *sense comprendre-la*, com un terreny sembrat a la vora del camí.

L'home que no té arrels en ell, l'home d'un moment, és aquell que no pot resistir al xoc de la dificultat o de la persecució a causa de la Paraula i que tomba tot d'una.

Els esbarzers del tercer terreny són el símbol de les passions i de les preocupacions que denunciava al sermó de la muntanya: acaparant l'home, es distreuen del que és essencial i el traven de ser rentable (6, 19-34) en el seu seguiment del Crist.

Pel que fa a la "bona terra", és l'home que escolta la Paraula i la comprèn, qui s'obre i es sotmet al que ella demana fer, qui porta fruit a la mesura de les seves capacitats, com ho remarca la paràbola dels talents (Mt 25, 14-30).